

Arrest

nr. 75 598 van 21 februari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 5 december 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 november 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. VAN HOECKE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaarde een Russisch Staatsburger te zijn van Tsjetsjeense origine wonende te Grozny. U verklaarde dat uw problemen begonnen op 24 augustus 2008 's morgens toen de ordediensten binnenvielen bij u thuis. U verklaarde dat het Kadyrovtsi waren die camouflage-uniformen droegen en gemaskerd waren. U werd geslagen, bedreigd en uitgescholden. De Kadyrovtsi waren op zoek naar uw echtgenoot die zich bij het verzet zou hebben aangesloten op 20 februari 2008. De dag na het incident met de Kadyrovtsi ging u samen met uw moeder, naar uw vaders huis in Tolstoy-Yurt. Daar sprak u af met K. (...), een vriend van uw echtgenoot. Bij uw vader werd besloten dat u het land zou verlaten.

U verbleef ook bij verschillende familieleden in de regio van Tolstoy-Yurt. U wisselde regelmatig van verblijfplaats opdat u niet gevonden zou worden en aan uw familieleden geen problemen

zou veroorzaken. Aan het begin van de winter huurde uw vader een appartement voor u in de Djakovastraat te Grozny. U hebt er gewoond tot de dag van vertrek.

K. (...) regelde uw reis en gaf advies. Zo raadde hij u aan te zorgen voor een Russische propiska en geen Tsjetsjeense propiska. U verklaarde zijn advies te hebben opgevolgd en in september 2008 werd u geregistreerd in Rostov-na-Don.

In de winter van 2008 verhuisde u naar een appartement op de Djakovastraat te Grozny, waar u wachtte op de reisdocumenten die K. (...) aan het regelen was.

De dag van vertrek haalde K. (...) u persoonlijk op. U en uw drie dochters zijn vertrokken uit Grozny op 13 december 2009. Jullie hebben gereden tot Stavropol waar jullie, dezelfde dag, op een minibus zijn gestapt. U hebt tot België gereisd in dezelfde minibus.

U weet niet via welk land u de Europese Unie bent binnengekomen. Persoonlijk werd u niet gecontroleerd op identiteit.

U kwam in België aan op 17 december 2009 en vroeg diezelfde dag asiel aan.

Sinds uw vertrek uit de Russische Federatie heeft u zich geïnformeerd naar de afloop van bovenvernoemde feiten bij K. (...) en uw moeder maar u verklaarde niets meer te hebben vernomen over de verdwijning van uw echtgenoot of aanverwante feiten.

Op het gehoor legde u de volgende documenten voor; uw intern Russisch paspoort, uw geboorteakte, de geboorteaktes van uw dochters F. (...), K. (...) en A. K. (...) en de respectievelijk vaderschapskenningen. U legde ook uw diploma geneeskunde voor. Uw diploma geneeskunde werd niet opgenomen in uw dossier aangezien er geen enkele relevantie is tussen dat diploma en de door u aangehaalde feiten. Dit werd u op het gehoor uitgelegd."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense herkomst en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Wat u betreft dient geoordeeld te worden dat onderstaande elementen uw geloofwaardigheid ernstig ondermijnen;

Ten eerste kan er van u verwacht worden dat u zich zou geïnformeerd hebben naar de toestand van uw echtgenoot na zijn verdwijning bij het verzet. Of u ten minste een poging zou ondernomen hebben. U verklaarde niets te hebben ondernomen om meer te weten te komen over de omstandigheden waarin hij zich bevindt (CGVS 10.08.2011, p. 13; CGVS 04.10.2011, p. 2). U verklaarde niemand te kennen om dat aan te vragen (04.10.2011, p. 3) en dat u kwaad was op uw echtgenoot.

Dit is niet afdoende, aangezien de directe link tussen uw problemen en de verdwijning van uw echtgenoot, kan verwacht worden dat u probeerde iets te weten te komen.

Ook wat betreft de huidige stand van zaken wat betreft uw vervolgingsproblemen hebt u zich sinds uw vertrek niet geïnformeerd.

Uit uw verklaringen blijkt dat u nog contact hebt met uw ouders (CGVS 10.08.2011, p. 17; CGVS 04.10.2011, p. 3). U verklaarde dat wanneer u uw ouders opbelt u geen vragen tracht te stellen over uw vervolgingsproblemen (CGVS 04.10.2011, p. 3). U verklaarde niets te hebben ondernomen om informatie te bekomen over uw eigen vervolgingsproblemen (CGVS 10.08.2011, p. 17).

Dit volledige gebrek aan initiatief omtrent het lot van uw echtgenoot en de evolutie van uw vervolgingsproblemen ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten.

Ten tweede kenmerkt uw vluchtmotief zich door een onaannemelijk gebrek aan informatie. Zo was u vaag over de activiteiten van uw echtgenoot. U kon in eerste instantie niet zeggen welk soort steun hij bood aan het verzet. Ook kon u niet vertellen met wie uw echtgenoot contacten had bij het verzet of welke eenheid hij steunde (CGVS 10.08.2011, p. 14; CGVS, 04.10.2011, p. 9). Evenmin wist u te vertellen wat uw echtgenoot concreet vertelde over het verzet, of hij een ideologie of een denkwijze had (CGVS 10.08.2011, p. 12, 14; CGVS 04.10.2011, p. 9).

Gelet op het feit dat jullie sinds 2003 gehuwd zijn kan verwacht worden dat u toch enige informatie hierover kan geven.

Bovendien kan er op gewezen worden dat de aannemelijkheid van uw beweerde vrees voor vervolging door de autoriteiten ernstig ondermijnd wordt door deze vaststellingen;

Ten eerste heeft u bijzonder lang gewacht alvorens Tsjetsjenië te verlaten. Het incident met de Kadyrovtsi vond plaats op 24 augustus 2008 en u vertrok pas op 13 december 2009 (CGVS 10.08.2011, p. 9,10).

Het feit dat u nog tot december 2009 hebt gewacht alvorens Tsjetsjenië te verlaten doet afbreuk aan de aannemelijkheid van uw beweerde vervolgingsvrees. Toen u gevraagd werd waarom u niet eerder uw land verlaten hebt, vertelde u dat K. (...) vroeg om te wachten voor de regeling van uw propiska en uw internationaal paspoort (CGVS, 04.10.2011, p. 7, 9).

Deze verklaringen zijn echter weinig overtuigend, aangezien u eerder had kunnen vertrekken met uw intern Russisch paspoort en zonder internationaal paspoort.

Ten tweede moet worden vastgesteld dat u in die periode niet echt ondergedoken leefde. Zo verklaarde u dat u twee maal terugkeerde naar huis om spullen te halen en daarbij één keer zelf de spullen ging halen in huis (CGVS 10.08.2011,p.15). Indien de autoriteiten u effectief zochten is het niet onmogelijk dat ze uw woning in het oog hielden. Het feit dat u enkele keren naar uw woning terugkeerde ondermijnt dan ook andermaal uw vervolgingsvrees.

Andere elementen waaruit afgeleid dient te worden dat u niet echt ondergedoken leefde en tegelijkertijd uw vrees ondermijnen zijn uw contacten met de officiële instanties in Rostov-na-Don voor de aanvraag van een Russische propiska (CGVS 04.10.2011, p. 4-6; CGVS 10.08.2011, p. 11). Er kan namelijk verwacht worden dat iemand die vervolging vreest niet het risico neemt om contact te zoeken met de autoriteiten, ook al is het enkel om een nieuwe registratie te bekomen.

Ook inzake de afgifte van uw intern paspoort (februari 2009) verklaart u initieel het paspoort persoonlijk te hebben afgehaald in Rostov-na Don (CGVS.08.2011,p.6). Ook dit feit ondermijnt op ernstige wijze uw vrees.

U verklaarde tijdens het tweede gehoor weliswaar dat u het paspoort niet persoonlijk heeft afgehaald in Rostov-na-Don, u zou het in een treinstation in de buurt van Tolstoy-Yurt zijn gaan oppikken nadat het met de trein en via een begeleider werd meegestuurd (CGVS 04.10.2011,p.5).

Aan deze gewijzigde verklaring kan echter geen geloof worden gehecht, aangezien u na confrontatie met deze tegenstrijdigheid geen plausibele uitleg kan geven (CGVS 04.10.2011,p.5). U bleef bij uw laatste verklaring, wat gelet op de grote en duidelijke verschillen niet te rijmen valt met uw eerste verklaring.

Ten derde blijkt uit uw verklaringen niet dat u in de zes maanden na het incident en voor uw vlucht nog gezocht werd.

Zo verklaarde u geen convocaties te hebben ontvangen thuis (CGVS 10.08.2011,p.15), en u maakt geen melding van andere feiten, bv naar aanleiding van de contacten die u had met uw vader, die er op kunnen wijzen dat u gezocht/geviseerd werd door de autoriteiten.

Verder verklaarde u zonder internationaal paspoort maar met uw intern Russisch paspoort te hebben gereisd en in een minibus de Europese Unie te zijn binnengekomen zonder individuele identiteitscontroles. U weet niet via welk land u de Europese Unie bent binnengekomen (CGVS 10.08.2011, p. 8, 9; CGVS 04.10.2011, p. 8).

Ook dit is zeer onwaarschijnlijk. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat niet EU-burgers aan de grenzen van het Schengengebied onderworpen worden aan zeer strenge individuele identiteitscontroles. Voor binnenkomst in de Schengenruimte dient u als niet EU-burger hetzij in het bezit te zijn van een geldig reisdocument en/of een geldig Schengenvisum, hetzij een asielaanvraag in een zogenaamd grensland zoals Polen of Slowakije in te dienen. U verklaarde dat u slechts één asielaanvraag hebt ingediend, namelijk in België (CGVS 10.08.2011, p. 5).

Deze vaststelling van gebrek aan geloofwaardigheid betreffende uw reisroute is zwaarwichtig aangezien de werkelijke omstandigheden van uw reis hierdoor onbekend zijn, en dit alles doet vermoeden dat u informatie bewust achterhoudt over werkelijke reisroute, reisdoel en gebruikte documenten.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten

gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de door u voorgelegde documenten; u verklaarde niet te weten of u een internationaal paspoort hebt (CGVS 10.08.2011, p. 7).

Nochtans, zo blijkt uit de stempel op bladzijde 19 van uw intern Russisch paspoort, werd er u op datum van 11 mei 2009 een internationaal paspoort uitgereikt (paspoort nr 70-2963660, datum van uitgifte 11.05.2009).

Toen u hiermee geconfronteerd werd kon u geen afdoende uitleg geven. U stelde dat u niet wist hoe K. (...) in uw internationaal paspoort had geregeld, u wist niet of het een echt of een vals paspoort betrof, u wist niet of er een internationaal paspoort werd geregeld.

Ook wat betreft de uitreiking van internationale paspoorten voor uw kinderen wist u niets (CGVS 04.10.2011, p.6-8).

Op de respectievelijke geboorteaktes van uw dochters werd een stempel van afgifte van een internationaal paspoort (datum van uitgifte 11.09.2009) vastgesteld.

Er kan verwacht worden dat u weet of u een internationaal paspoort hebt aangevraagd en bekomen voor uzelf en uw kinderen. Een kopie van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt wat betreft de stempel bij uitgifte van internationale paspoorten in de Russische Federatie is toegevoegd aan uw dossier.

Door het feit dat u een internationaal paspoort hebt verkregen en niet hebt voorgelegd bestaat het vermoeden dat u uw internationaal paspoort achterhoudt om de hierin vervatte informatie, over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor uw reis naar België of het moment en de wijze van vertrek verborgen houden.

Op het gehoor legde u de volgende documenten voor; uw intern Russisch paspoort, uw geboorteakte, de geboorteaktes van uw dochters F. K. (...) en A. K. (...) en de respectievelijk vaderschapserkenningen van uw dochters.

Uw intern Russisch paspoort en de geboorteaktes van uw dochters werden aangaande de stempels voor uitgifte van een internationaal paspoort hoger besproken.

De overige elementen betreffen persoonsgegevens die niet ter discussie staan. De respectievelijke vaderschapserkenningen van uw dochters bevatten enkel persoonlijke gegevens en hebben geen beslissende invloed op uw asielaanvraag. U legde ook uw diploma geneeskunde voor. Dit document werd niet verder besproken of opgenomen in uw dossier aangezien het geen relevantie heeft tot uw asielaanvraag.

1.3. De commissaris-generaal weigert verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 2 december 2011 een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Zij stelt dat haar door de commissaris-generaal ten kwade wordt geduid dat zij vaag bleef over de activiteiten van haar man, dat zij niet kon zeggen met wie haar man contacten had bij het verzet of tot welke groep hij behoorde, dat zij niet kon vertellen wat haar man concreet zegde over het verzet en dat zij zich niet voldoende heeft geïnformeerd over haar man na zijn verdwijning bij de verzetsgroep, dat zij geen poging heeft ondernomen om te weten te komen in welke toestand haar man zich bevindt, dat zij ondanks telefonische contacten met haar land van herkomst, zich niet voldoende geïnformeerd heeft over haar vervolgingsproblemen na haar vertrek.

Zij antwoordt hierop dat zij het moe is om met al deze problemen geconfronteerd te worden; zij stelt tijdens de telefonische contacten met haar ouders inderdaad geen concrete vragen te hebben gesteld om de reden dat zij de problemen veroorzaakt door haar man, verdrongen heeft.

Zij stelt dat zij met zekerheid weet dat haar man contacten had met 'militairen'; dat zij met haar man daarover gesproken heeft maar dat deze hierover nooit heeft uitgeweid of concrete informatie of duidelijke antwoorden heeft gegeven.

Zij voert ook aan dat de relatie tussen haar en haar man zeer verschillend was van de relatie die andere gezinnen hadden en haar man zich altijd kwaad maakte als verzoekster opheldering vroeg.

Zij stelt dat zij tijdens de telefoongesprekken met haar ouders nooit directe vragen gesteld heeft en ervan uitging dat als er nieuws was over haar man, ze haar dit wel zouden vertellen hebben.

Zij laat gelden dat als in Tsjetsjenië gemaskerde personen het huis binnenvallen, bedreigingen uiten, het zeker Kadirovtsi zijn.

Zij wijst er op dat de bestreden beslissing uitgaat van een westerse gezinssituatie, wat verschilt van een gezinssituatie in haar land waar de vrouwen zeer beperkt worden in hun gedragingen en door hun man nergens over ingelicht worden. Zij wijst er op dat haar advocaat zich geen enkel verhoor kan herinneren van asielzoeksters uit Tsjetsjenië die uitleg konden geven over de 'buitenshuisactiviteiten' van hun man, aangesloten bij een rebellenbeweging (zie het verzoekschrift, p. 4).

Zij voegt er aan toe dat zo de commissaris-generaal elke asielaanvraag individueel beoordeelt, dit in casu betekent dat hij rekening houdt met de gezinssituatie van de echtgenote in een zeer strikt religieus moslimgezin, wat hij niet heeft gedaan.

Op de vaststellingen in de bestreden beslissing dat verzoekster Tsjetsjenië pas in december 2009 heeft verlaten, dat zij niet echt ondergedoken leefde, dat het niet aannemelijk is dat zij zes maanden na het incident nog werd gezocht, antwoordt zij dat zij zo lang heeft gewacht omdat haar dit opgedragen was gezien het tijd vroeg om "*alles in orde te brengen*", dat zij inderdaad nog terug gegaan is niet naar een individueel huis maar naar het appartementsgebouw -waar veel personen in- en uitlopen- om gedurende hooguit een half uur geld en spullen voor de kinderen te halen, dat in Tsjetsjenië invallen en ontvoeringen haast willekeurig gebeuren.

Op de vaststelling in de bestreden beslissing omtrent de moeilijkheden om de Schengenzone binnen te komen zonder internationaal paspoort, repliceert verzoekster dat zij kennissen geld heeft gegeven om de propiska te regelen en zij op de paspoortafdeling enkel nog een document moest ondertekenen en bevestigt verder dat zij geen grenscontrole "*bij haarzelf*" heeft ondergaan. Zij verklaart dat zij nooit gezegd heeft dat zijn zonder reispas heeft gereisd, wél dat zij dit paspoort nooit gezien heeft; zij verklaart dat zij ook niet gekeken heeft naar de stempels op de geboorteaktes van de kinderen gezien haar gezegd geworden was dat "*alles in orde was*".

Zij vraagt van haar de status van vluchteling te erkennen of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, zij vraagt in ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen en haar dossier terug te zenden naar de commissaris-generaal.

2.2. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekster uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De repliek van verzoekster op de vastgestelde vaagheden in haar verklaringen omtrent de activiteiten van haar man, dat zij "*het moe is*" om met al deze problemen geconfronteerd te worden en dat zij tijdens de telefonische contacten met haar ouders inderdaad geen concrete vragen heeft gesteld om reden dat zij de problemen veroorzaakt door haar man, verdrongen heeft, wordt niet aanvaard.

Inderdaad rust de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag, zoals reeds hoger gesteld, in beginsel bij de asielzoekster zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet zij aantonen dat haar aanvraag gerechtvaardigd is. Zij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen. Haar verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van haar hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten en er mogen in het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen.

Uit haar relaas blijkt dat de activiteiten van haar man aan de oorsprong liggen van haar moeilijkheden.

Hiaten en vaagheden omtrent deze wezenlijke elementen kunnen niet afgedaan worden ten gevolge van tegenzin om over deze wezenlijke elementen verklaringen af te leggen, noch verklaard worden door "verdringing". Een blote verwijzing naar de "niet-westerse gezinssituatie", is evenmin een adequate uitleg, evenmin als de voorgehouden afwezigheid van herinnering in hoofde van haar advocaat over andere gezinssituaties.

De Raad wijst er op dat van een asielzoekster kan verwacht worden dat zij bepalende elementen in haar relaas kan duiden, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot haar vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze elementen, ongeacht de eventuele traumatische ervaring, in het geheugen gegrift staan zo ze zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben.

De Raad stelt dienaangaande vast dat verzoekster een arts is die in een hospitaal heeft gewerkt (zie het verhoorverslag van 10 augustus 2011, p. 5) wat niet genegeerd mag worden bij haar individuele beoordeling, ook van haar gezinssituatie.

Ook haar uitleg dat zij bij telefonische contacten met haar ouders steeds op de vlakte blijft, is in hoofde van verzoekster, een arts, geen verschoning voor de vaagheden omtrent wezenlijke zaken.

De vaststellingen daaromtrent in de bestreden beslissing, blijven staande.

Haar uitleg voor haar talmen -augustus 2008 – december 2009-, wordt niet aangenomen; het blijkt in het geheel niet dat de "*regelingen van K.*" veel tijd nodig hadden, zeker in acht genomen het besluit reeds in augustus 2008 om haar land te verlaten.

Haar uitleg omtrent de terugkeer naar haar woonst om "een aantal spullen" te gaan ophalen, laat de vaststelling van de commissaris-generaal daaromtrent, onverkort gelden.

Verzoekster keert de bevinding van de commissaris-generaal dat zij vermoedelijk niet meer gezocht wordt om, om op basis van losse beweringen haast tot het tegendeel te besluiten.

Uit het verhoorverslag van 4 oktober 2011 (zie p. 6) blijkt duidelijk dat verzoekster naar een officiële instantie is geweest om een paspoort aan te vragen wat in strijd is met haar beweringen dat zij zich verborg voor de autoriteiten. Deze elementen tasten haar geloofwaardigheid aan.

Het valt de Raad trouwens ook op dat verzoekster, een vrouw met een academische opleiding, beweert totaal onwetend te zijn over de aflevering van een internationaal paspoort (zie het verhoorverslag, p. 7).

Deze vaststelling gevoegd bij de vaststelling dat het quasi onmogelijk is (zie de informatie toegevoegd aan het administratief dossier) de Schengenzone binnen te komen, keert zich ook tegen de geloofwaardigheid en voedden het vermoeden dat verzoekster bewust belangrijke informatie voor de beoordeling van haar asielaanvraag achterhoudt voor de Belgische autoriteiten.

De commissaris-generaal heeft terecht besloten tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas.

Een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie.

De status van vluchteling als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2 a. en b. van de vreemdelingenwet.

Op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier kon de commissaris-generaal terecht besluiten dat artikel 48/4, §2 c. van de vreemdelingenwet, geen toepassing vindt. De Raad laat deze informatie opgesteld door een deskundige dienst prevaleren op enkele bladzijden die zouden genomen zijn uit "rapport HRW, World report 2010 door Kenneth Roth" (zie het verzoekschrift, p. 7).

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekster zelf aangevoerd tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

2.5. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE